

*Anna-Riikka
Sairio*

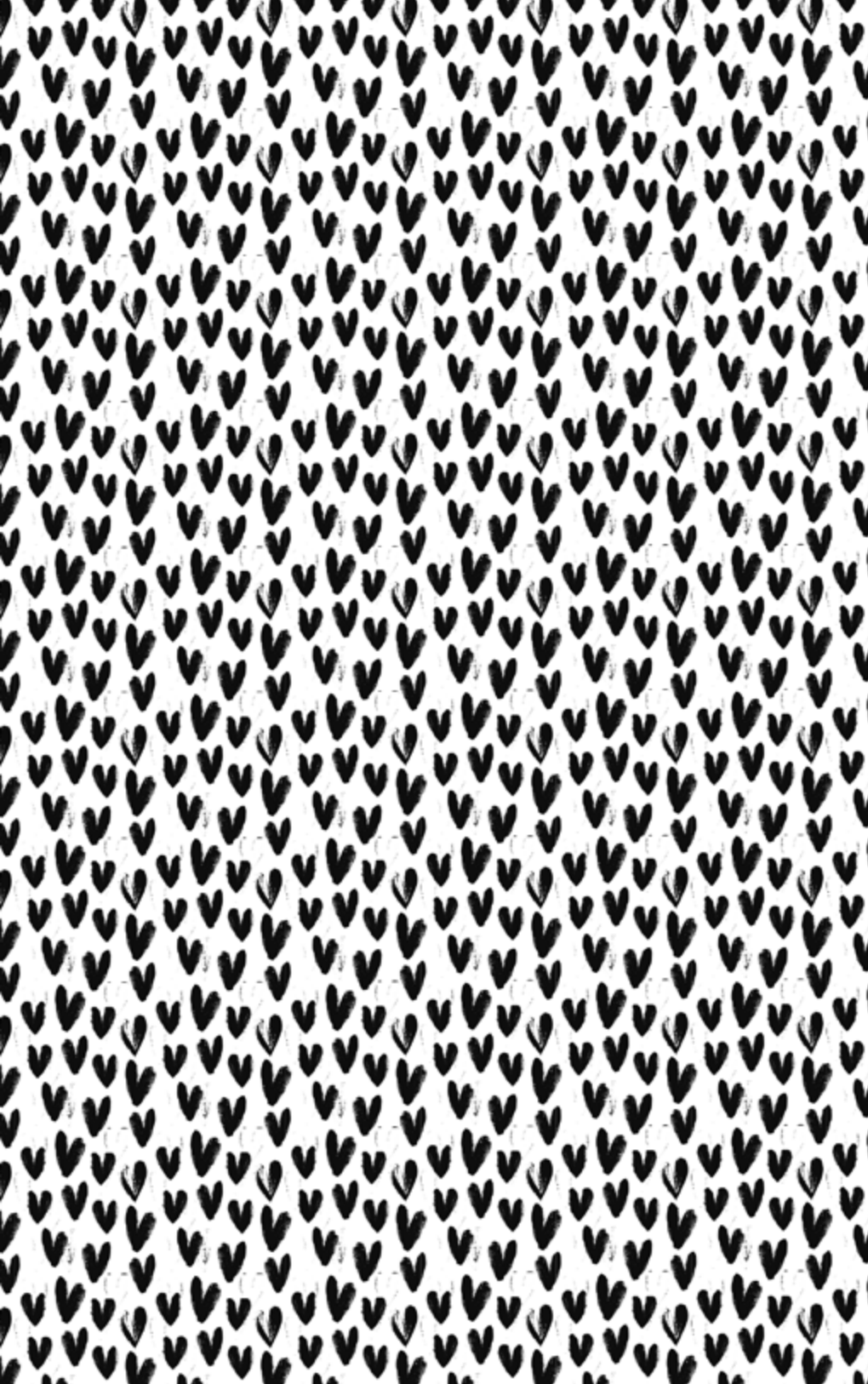

Milja

Pohkeenväistöä ja
pitkiä katseita

WSOY

*Anna-Riikka
Sairio*

Milja

Pohkeenväistöä ja
pitkiä katseita

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

© Anna-Riikka Sairio ja WSOY 2017
ISBN 978-951-0-42331-8
Painettu EU:ssa

Huumaava hevosparfyymi

Milja napsauttaa linkin auki ja saman tien kännykän ruudussa pyörii hulvaton video hevosista, jotka pukittelevat riehakkaasti ratsastajat alas selästään. Taustalla jyskyttää nopea teknomusiikki hevosten riehumisen tahtiin. Miljan paras ystävä Iina on lähettänyt viestin päivää piristämään.

»Hah! Toivottavasti meille ei käy tänään noin! Nähdään tallilla!» Milja viestittää takaisin.

Sää on kirkas ja keväinen. Maaliskuun aurinko lämmitteää jo mukavasti ja lumi on alkanut sulaa pientareilta. Tänään on perjantai ja Miljan mielestä viikon paras päivä. On päivänselvää mistä se johtuu, hänellä on ratsastustunti.

Milja ei tarkalleen muista minkä ikäisenä hän oli tajunnut, että hevoset olivat upeimpia eläimiä tässä maailmassa. Ainakin jo kolmivuotiaana hän oli vaatinut vanhempiaan ostamaan hänelle oman ponin leikkimökkiin. Eikä Milja ollut silloin edes koskaan käynyt hevosen selässä!

Miljan vanhemmat eivät alkuun olleet innostuneet Mil-

jan pyynnöistä päästä ratsastamaan. Heidän mielestään ratsastus oli kallis ja vaarallinen harrastus. Milja jaksoi kuitenkin sitkeästi anella, ja hieman ennen koulun aloittamista hänen äitinsä suostui ilmoittamaan Miljan lähitallin ratsastustunneille.

Milja muistelee lämmöllä ponia, jolla hän ratsasti ensimmäisen tuntinsa. Hänelle oli annettu kiltti ja vanha shetlanningoni, jonka toinen silmä oli sokea. Milja oli istunut kyydissä, ja avustajana ollut nuori tyttö oli kävellyt ponin vieressä ja taluttanut sitä oikeaan suuntaan. Ratsastuksenopettaja Katri oli neuvonut heitä istumaan rentoina ja myötäilemään hevosten liikkeitä. Katri oli ehdottanut, että ensimmäisellä tunnilla he voisivat harjoitella voltteja.

Miljalle oli tullut voltista mieleen vain akrobaattinen liike, jossa hypätään ilmaan ja pyöräytetään jalat pään yli. Hermostuneena hän oli kysynyt taluttajalta, mitä voltti oikein tarkoitti. »Eikö se ole hieman liian vaativaa näin ensikertalaiselle?» Milja oli kysynyt peloissaan.

Tyttö oli selittänyt, että voltti on tosi helppo juttu. Siinä kävellään hevosen kanssa pienempi ympyrä, eli hevonen käännetään pois uralta kohti kentän keskustaa ja sitten palataan takaisin lähtöpisteeseen. Milja muisti kuinka oli huojentunut selityksestä. Ei hän olisi osannutkaan mitään volttia hypätä ja vielä hevosen kanssa!

Milja hymyilee muistolleen samalla kun kiskoo ratsastushousuja jalkaan.

Ennen jokaisen ratsastustunnin alkua Milja tunsu edelleen pieniä perhosia vatsassaan. Hänellä oli vieläkin opittavaa, vaikka hän olikin kehittynyt paljon viimeisten kahdeksan vuoden aikana. Ratsastuksenopettaja oletti heidän

selviytyvän joka tunti uusista vaativista tehtävistä, mutta onneksi useimpia ratsastuskoulun hevosia oli lähes aina kiva ja helppo ratsastaa.

Hankalia hevosiakin löytyi, niiden kanssa ratsastustunti saattoi olla pelkkää tahtojen taistelua, ja kilteillä hevosilla saattoi olla huonoja päiviä. Miljaa eivät niinkään haitanneet hankalat hevoset, mutta laiskemmista hän ei välittänyt. Miljan mielestä hankalien hevosten kanssa oppi aivan eri tavalla hallitsemaan itseään ja kehittymään paremmaksi.

– Äiti mä lähden nyt ja tulen joskus, Milja huutelee ovenraosta mennessään.

Hän vilkaisee vielä kelloa kännykän näytöltä ja toteaa, että on jo kiire. Milja nappaa vanhan, mutta hyvin toimivan pyöränsä talon seinustalta ja alkaa polkea. Onneksi pyörätiet ovat melkein kokonaan sulaneet. Joka puolelta kuuluu tippuvan veden ääntä ja hiekka rapisee asfaltin ja renkaan välissä.

Vartin kuluttua Milja kaartaa tallin pihaan. Kettu, vanha lämminverinen, nuokkuu tarhassa, ja sen seurana tomerana korvat hörössä seisoo Nappi, pieni valkoinen risteytysponi.

Miljan mielestä tallin pihassa tuoksuu aina niin hyvältä. Hän vetää nenän kautta reippaasti ilmaa keuhkoihinsa. Tällä kertaa siinä on sopiva sekoitus erilaisia vivahteita: lämpenevää maata, heinää, purua ja hevosta. Täydellinen hajujen sekasotku. Jos tällaista hajuvettä löytyisi kaupasta, ostaisin heti, Milja tuumaa mielessään. Samassa hän nauhahtaa ääneen omille ajatuksilleen, kyseessä ei varmasti olisi mikään hittituote muiden ihmisten mielestä.

Pyörän lukittuaan hän kiirehtii puolijuoksua tallin tauko-

tilaan katsomaan tuntilistaa. Siitä hän näkee keitä muita on tulossa samalle tunnille ratsastamaan ja millä hevosella hän itse menisi. Nopealla silmäyksellä Milja löytää oman nimensä, sillä listassa on vain kolme nimeä. Se on vähemmän kuin koskaan aikaisemmin, mutta Miljaa se ei haittaa. Mitä vähemmän tunnilla on ratsastajia, sitä enemmän on tilaa mennä. Opettajakin ehtii neuvomaan paljon tarkemmin.

Miljan nimen perään on kirjoitettu Santeri.

Hyvä, se on kiva ja reipas suomenhevonen sekä hyvä hyppäämään, Milja pohtii. Iinalle on laitettu hevoseksi Hot White, eli Vallu. Se on nimensä mukaisesti valkoinen ja kuuma arabianhevonen, mutta pehmeän topakasti ratsastettuna yllättävän taitava kouluratsu. Iina saa Vallun usein ratsastettavakseen, sillä kukaan muu ei tunnu pitävän siitä sen hankalan luonteen takia.

Milja käy varustehuoneesta hakemassa Santerin satulan, suitset ja harjapakin.

– Perhanan koni! Nyt se jalka ylös!

Milja kuulee Iinan tuskaisen huudahduksen Vallun karsinasta.

– Onko Vallulla taas paha päivä? Milja huikkaa, ja samassa Iinan pää nousee karsinan laidan yli.

– On. Se on nyt päättänyt, ettei sen ylhäisiin kavioihin saa koskea, Iina virnistelee.

– Se on arvonsa tunteva vanhus, Milja vastaa naureskellen.

Vallu alkoi lähennellä jo hevosten eläkeikää.

– Joo, muttei todellakaan mikään herrasmies. Se on tämänmoinen kärttyinen ukko, Iina vastaa ja rapsuttaa Vallua kaulalta.

Milja laskee varusteet Santerin karsinan eteen ja alkaa samalla jutella hevoselle. Santeri höristää korviaan ja tulee karsinan ovelle katsomaan. Se on aina valmiina töihin. Santerin karsinan salpa on taas jumissa, mutta tottuneesti Milja paukauttaa ovea kengän kärjellä ja se antaa periksi narahtaen.

Milja saa Santerin nopeasti harjattua, laitettua satulan sen selkään ja suitset päähän. Iinakin on onnistunut houkuttelemaan Vallun nostamaan kavionsa ja he ovat valmiita lähtemään tunnille. Tallin perältä kuuluu määräilevä komento:

– Me ollaan valmiit. Mulla on vähän kiire tämän tunnin jälkeen, eli aletaan mennä jo!

Komento tulee Hannalta. Hänellä oli oma hevonen, puoliverinen Gille. Hanna oli hyvä ratsastaja, mutta toisinaan hänen määräilevä ja ylimielinen asenteensa muita tuntilaisia kohtaan oli Miljasta raivostuttava.

Kun kaikki ryhmäläiset ovat valmiita, he lähtevät jonoa kohti maneesia. Melkein kaikki lumi on jo sulanut ulkokentältä, mutta se on vielä täynnä vesilammikoita ja liian liukas hevosille tiukkoihin laukkaympyröihin. Maneesissa on mukavan kuivaa ratsastaa, ja katto pään päällä on varsin talvisin luksusta.

Ratsastuksenopettaja Katri on maneesissa valmiina odottamassa, sillä aloittelevien ratsastajien poniryhmä on juuri lopettanut oman tuntinsa. Katri oli vaativa ja tiukka opettaja, mutta Milja tykkäsi hänen opetustyylistään. Katri sai Miljan aina ylittämään omat rajansa ja oppimaan asioita nopeasti.

Alkukäyntien jälkeen tunti alkaa Katrin reippailla kommenoilla. Santeri tuntuu olevan hyvällä tuulella, niin kuin yleensä, ja se suorittaa vaivattomasti taivutukset ja väistöt.

Sitä on kepeä ratsastaa, koska se vastaa Miljan antamiin apuihin nopeasti.

Iinakin on saanut Vallun kauniiseen peräänantoon ja he tekevät molemmat töitä keskittyneesti.

Katri tarkkailee tyttöjen istuntaa ja neuvoo heitä topakasti:

– Selkä suorana! Pitäkää jäntevät kyljet! Katsokaa sinne minne olette menossa. Rennot hartiat ja muistakaa hengittää!

Milja keskittyy katsomaan Santerin sivuille taipuneiden korvien yli ja huomaa itsekin pidättelevänsä henkeään. Milja vetää keuhkoihin ilmaa ja puhaltaa ulos. Hän pyöräyttää hartiat taakse ja samassa huomaa miten hänen oma rennompi olemuksensa siirtyy suoraan alla olevaan hevoseen. Santeri pärskäyttää sieraimiaan ja sen askel muuttuu joustavammaksi.

Juuri tästä syystä Milja piti Kattrista. Häneltä ei jäänyt mikään huomaamatta. Lopputunnista Milja rapsuttaa Santeria harjanjuuresta ja kehuu sitä. Taas on yksi onnistunut ja opettavainen ratsastustunti takana.

Tunnin jälkeen he harjaavat Santerin ja Vallun, vievät ne loimet päällä tarhaan ja lähtevät polkemaan yhtä matkaa kotiin.

– Oli kiva tunti. Näitkö kuinka Hannalla oli vaikeuksia Gillen kanssa? Se viskoi koko ajan päätään, Iina kysyy vahingoniloisesti. – Ei kuulunut tavanomaista ylpeilyä tunnin jälkeen niin kuin yleensä.

Milja ei halua ääneen haukkua ketään, mutta nyökkää Iinalle olevansa samaa mieltä ja vaihtaa samalla puheenaihetta.

– Viikonloppu edessä, mitä ajattelit tehdä?

– Jos tulisit mun kanssa lauantaina kaupungille. Leffaan ei ole varaa, mutta jonnekin muualle voitaisiin mennä? Iina ehdottaa.

Iinan on helppo lähteä ja tehdä mitä mieleen juolahtaa. Hän asuu kahdestaan isänsä kanssa, eikä tällä ole koskaan mitään sanomista Iinan menemisiin. Miljan menoja sen sijaan vahditaan paljon tarkemmin.

– Joo, okei. Mennään vaan illemmalla jonnekin, mutta kyllä sä tiedät äidin. Mun on aivan pakko olla viimeistään kymmeneltä kotona, Milja vastaa.

– Joo joo. Kehitetään jotain, Iina huikkaa vielä ennen kuin kääntyy risteyksessä eri suuntaan.

He asuvat melko lähellä samalla omakotitaloalueella. Keskustaan on enemmän matkaa, ja mielessään Milja toivoo heidän saavan autokyydin kaupunkiin.

Milja astuu sisälle kodikkaan ahtaaseen eteiseen ja keittiöstä häntä vastaan tulvii ruoan tuoksu.

– Tule syömään, Miljan isä kehottaa.

Miljan pikkuveli, 10-vuotias Topias, istuu jo pöydässä ja lapioi ruokaa kaksin käsin lautaselle. Topiaksella on ollut jääkiekkoharjoitukset ja hänellä näyttää olevan sudennälkä. Milja istuu pöytään ja aloittaa varovaisen keskustelun äitinsä Marin ja isänsä Juhan kanssa.

– Ajateltiin Iinan kanssa, jos voitaisiin mennä huomenna illalla kaupungille. Sopiiko?

Miljan vanhemmat katsahtavat toisiinsa ja äiti vastaa:

– Miksi te sinne menisitte? Ajoissa on ainakin tultava kotiin. Siellä on iltaisin vielä niin kylmä.

– Me nähtäisiin ehkä koulukavereita jossain, Milja keksii.

Ei hänellä ole aavistustakaan mitä he siellä itse asiassa tekisivät ja minne Iina halusi heidän menevän. Eikä Miljan mielestä aina tarvinnut olla edes tarkkaa suunnitelmaa. Kivoja asioita tapahtui, kun niitä vähiten odotti.

– Minä voin viedä ja hakea teidät, isä vastaa suu täynnä lihapullia.

– Okei, kiitos, Milja vastaa.

Tämä sujui näppärästi. Ei ollenkaan sellaista tivaamista kuin yleensä, Milja ilahtuu.

Hän nousee pöydästä, vie tyhjän lautasen keittiöön, ja jatkaa matkaa omaan huoneeseensa. Se ei ollut järin iso, mutta kotoisa. Hänellä oli vain pieni sänky, kirjoituspöytä ja paljon hevosten kuvia seinällä. Nämä riittivät Miljalle vallan mainiosti.

Ajatukset seuraavasta illasta alkavat pyöriä Miljan mielessä. Hän ei tiedä toivooko vai pelkääkö näkevänsä luokkakavereitaan. Tunne, että huomenna tapahtuisi jotain erikoista, tekee hänen olonsa levottomaksi. Milja on silti iloinen, että sai luvan lähteä. Lauantai-illan viettäminen kotona ei vain kuulostanut hyvältä, se olisi tämän ikäiselle lähinnä noloa.

He eivät Iinan kanssa olleet koulussa mitenkään suosituimmasta päästä. Milja oli pääteltyt, että se johtui heidän hevosharrastuksestaan, joka ei varsinaisesti ollut muotilaji heidän luokkakavereidensa mielestä. Siispä Iina ja Milja viettivät kaiken vapaa-ajan aina kahdestaan.

Luokan äänekkäimmät ja huomiota keräävimmat tytöt harrastivat tanssia, ja he olivat iskostaneet muidenkin päähän, että se oli sentään jotain. Toisin kuin lapsellinen hevostelu. Pojatkin lähinnä kiusoittelevat Miljaa ja Iinaa

ja välillä ohi kävellessään joku heistä keksi sanoa, että lanta haisee. Milja onnistui melko hyvin jättämään sellaiset kommentit omaan arvoonsa, sillä hän piti niitä vain lapsellisina.

Milja ei oikeastaan kaivannut elämäänsä mitään muuta. Hänellähän oli Iina, hevoset ja kiva perhe, mutta... hän olisi halunnut myös vähän laajentaa ystäväpiiriään. Isomalla porukalla voisi keksiä enemmän hauskaa tekemistä. Ja kukapa ei haluaisi olla poikien ja vaikka ysiluokkalaisten suosiossa?

Miljasta oli kurjaa kuunnella muiden tyttöjen villedä juttuja viikonloppuisista reissuista, juhlista ja pojista. Miljaa ja Iinaa ei koskaan kutsuttu mukaan. He eivät tietenkään voineet ängetä toisten seuraan väkisin, mutta kaupungilla voisi aina sattumalta törmätä muihin ja sitä kautta pikkuhiljaa ujuttautua mukaan.

Toisinaan Miljaa epäilytti, että muiden tyttöjen jutut olivat ainakin vahvasti liioiteltuja. Mehän ollaan vasta seiskalla ja aika lapsia vielä kaikki, Milja pohtii ja kömpii sänkyynsä.

Hän laittaa vielä Iinalle viestiä: »Sain luvan lähteä huomenna, ja isä lupasi viedä ja hakea meidät.»

»Hyvä juttu! Koitetaan keksiä jotain kivaa» Iina viestittää takaisin.

Keuliva koeajelu

Lauantaipäivä tuntuu kuluvan mahdottoman hitaasti. Pitkien tuntien jälkeen koittaa vihdoin ilta ja Milja alkaa valmistautua lähtöön. Hän harjaa pitkää ruskeaa tukkaansa ja miettii pitäisikö hänen laittaa se kiinni. Poninhäntä on ainakin ihan liian tylsä, hän päättää. Ehkä letille? Milja hylkää senkin vaihtoehdon liian lapsellisena.

Hevosille Milja on opetellut taituroimaan mitä upeimpia letityksiä, eikä hän voi ymmärtää miten hän on niin onneton laittamaan omia hiuksiaan.

Lopulta hän luovuttaa ja jättää tukkansa auki. Onneksi hiukseni ovat sileät ja kiiltävät luonnostaan, Milja miettii kiitollisena.

Hän ei yleensä käyttänyt meikkiä, mutta tänään hän laittaa hieman ripsiväriä, poskipunaa ja huulikiiltoa. Milja toivoo, että he näkisivät tuttuja. Hän haluaa osoittaa muille, että hevostytötkin voivat tuoksua raikkaalta ja pukeutua siististi.

Tallille hänen ei tarvinnut koskaan meikata. Hevoset eivät arvostaneet ehostusta, Milja hymyilee mielessään.

Topias ilmestyy Miljan huoneeseen ja alkaa udella:

– Mihin sä menet? Miksi sulla on meikkiä?

– No, mennään kaupungille vaan Iinan kanssa. Mitä sä siinä kyselet? Milja tiuskaisee.

Jotenkin Topiaksen virnuileva naama alkaa ärsyttää ja hän työntää veljensä pois huoneestaan.

Milja valikoi vielä nopeasti mitä laittaa päällensä ja ki-rooa mielessään pientä vaatevarastoaan. Muilla luokan ty-töillä oli aivan varmasti kaapit pullollaan merkkivaatteita mistä valita. Lopulta hän päätyy tavallisiin farkkuihin ja kimmeltävään paitaan.

Seitsemän maissa Milja soittaa Iinalle.

– Isä voisi nyt heittää meidät, mennäänkö?

– Joo, oon ihan kohta valmis. Lähtekää vaan tulemaan, Iina vastaa.

Heidän matkansa Iinalle ei kestä kauan. Ketään ei näy vielä pihalla, eikä se yllätä Miljaa. Iina oli aina myöhässä. Heidän odotellessaan isä näkee tilaisuutensa vähän udella tyttöjen suunnitelmista:

– Mitäs te meinaatte tehdä? Minne mä vien teidät?

– Ei me oikein tiedetä vielä. Jonnekin kaupungille vaan, Milja vastaa ja yrittää samalla kuumeisesti miettiä määrän-päätä.

Lopulta Iina näkyy tulevan etuovesta ulos ja hän kiireh-tii pihan poikki autoon.

– Sori vähän kesti, hän kuittaa hymyillen.

Milja panee merkille, että Iinallakin on hieman meikkiä. Hän on myös kihartanut vaaleita hiuksiaan ja saanut ne niputettua juuri ja juuri kauniille nutturalle niskaan. Sel-västi Iinakin haluaa tehdä vaikutuksen muihin, sillä Mil-

jan takia hän tuskin olisi nähnyt moista vaivaa. Juha jättää heidät kauppakeskuksen eteen ja lähtee ajelemaan kotiin päin.

– Okei, minne mennään? Milja kysyy. – Meillä on kolme tuntia aikaa.

– Kävellään vaikka kirjastolle päin, siellä on yleensä jotain meidän koululaisia.

Matkalla kirjastolle puheenaiheet kääntyvät nopeasti hevosiin.

– Huomasitko, ettei Veeraa ole muutamaan kertaan näkynyt enää meidän ratsastusryhmässä? Ehkä sekin on vaihtanut tallia? Iina kysyy.

– Joo, väki vähenee. Katrin talli on aika pieni, laitumille ja tarhoillekaan ei ole paljon tilaa siinä pihapiirissä, Milja sanoo mietтелиäästi.

– Eikä se ole kyllä kovin hyvässä kunnossakaan. Karsinoiden ovet jumittaa ja muutenkin kaikki on vähän rempallaan.

– Niinpä. Ennen siellä oli paikat paremmassa kunnossa, mutta opetus on edelleen hyvää ja hevoset on niin kivoja ja persoonallisia, Iina tuumaa.

– Totta, hevosista pidetään kuitenkin hyvää huolta. Ei kaiken tarvitse olla niin viimeisen päälle hienoa, mutta sen Kallen risaisen satulan voisi vaihtaa. Muistatko kun siitä törötti niitti ja se yksi rouva sai siitä kunnan piston takalistoonsa? Milja nauraa.

Iina yhtyy nauruun, mutta pian tytöt vakavoituvat taas.

He pohtivat koko matkan tallin hevosia, opetusta, tunteja ja tulevat yhdessä siihen tulokseen, että tallilla käy nykyään itse asiassa huolestuttavan vähän oppilaita.

– Se varmaan johtuu siitä, että talli sijaitsee aika syrjässä. Uudessa keskustan ratsastuskoulussa on kuitenkin aivan eri puitteet, Milja selittää omia näkemyksiään, kun he saapuvat kirjaston nurkille.

Kirjaston katoksen alta kuuluu kova naurunremakka ja mopojen pärinää. Siellä seisoo viisi poikaa, kaikki kevytmoottoripyöriensä kanssa.

Milja tunnistaa ryhmästä Joelin ja Eelin, jotka ovat kaksoiset. Rasmus tuntuu olevan pomo ja koko jengin kovaäänisin. Valteri ja Aki sen sijaan vaikuttavat rauhallisemmilta ja Milja tietää heidän olevan parhaita ystävyksiä.

– Eikä! Täällä on vaan toi kevarijengi. Lähdetään menemään, Iina sanoo pettyneenä.

He kääntyvät ympäri ja lähtevät takaisinpäin. Samaan aikaan heidän takaansa kuuluu kuinka matalasointuinen kevari polkaistaan käyntiin. Rasmus kaasuttelee heidän ohitseen keula pystyssä. Pienen matkan päästä hän kääntyy takaisin ja lähtee tulemaan suoraan kohti Iinaa ja Miljaa.

– Apua! Se ajaa päälle! Milja huudahtaa, mutta Rasmus tekeekin äkkijarrutuksen heidän eteensä ja nostaa kypärän visiirin ylös.

– Mitäs pikkuiset hevostytöt täällä tekee ihan kaksistaan? Voitte tulla tuonne meidänkin seuraan... Eikun, ei me jaksetakaan haistella lannan hajua koko iltaa.

Rasmus räjähtää nauramaan ja kaasuttelee porukkinsa luo.

– Ei hemmetti! Meille ei kyllä puhuta noin! Miten voi 16-vuotias olla noin lapsellinen! Iina kiukustuu sekunnissa ja lähtee määrätietoisesti kävelemään takaisin katosta kohti.

– Ei mennä nyt sinne. Lähdetään pois, Milja yrittää pidätellä Iinaa kädestä.

Mutta Iina kävelee jo päättäväisesti poikien luo ja pyyhkäytyy heidän eteensä kädet puuskassa.

– Luulette olevanne jotain koviksia vai? Ajelette noilla leluilla ja haisette bensalle kuin rankkitynnyrit! Tuollaista mopoa osaa kuulkaas vaikka lapsi ajaa. Sehän menee just sinne minne kahvoista vääntää. Yrittäisitte itse pidätellä 500-kiloista eläintä, jolla on oma tahto ja saaliseläimen vietit! Iina ripittää poikia.

Poikajoukko hiljenee hetkeksi. Sitten Rasmuksen kasvoille leviää ilkeä virnistys.

– No, ota tuosta ja näytä meille vähän kuinka tällaisella vehkeellä sitten oikein ajetaan.

Kaikkien päät kääntyvät kohti Iinaa, joka muutaman sekunnin hiljaisuuden jälkeen toteaa:

– Okei, anna se tänne.

Niine hyvineen Iina hyppää kevarin selkään ja alkaa polkea sitä käyntiin.

Milja on aikeissa ehdottaa, että joku pojista lainaisi Iinalle edes kypärää, mutta juuri silloin kevari pärähtää käymään ja Iinan kasvoille leviää tyytyväinen ilme.

Hän nappaa kytkimen kiinni, painaa vaihteen päälle ja vääntää kaasua. Iina päästää kytkimestä irti nopeasti ja samassa kevari hyppää keula pystyssä matkaan.

Iina pysyy kuin ihmeen kaupalla kyydissä, ja pian mopon molemmat pyörät ovat taas tukevasti maanpinnalla.

Iina lisää vauhtia. Kaikki, Milja mukaan lukien, katsovat suu auki kuinka Iina viilettää kirjaston pihamaan reunamilla ja vaihtaa isompaa vaihdetta silmään. Pihan kierret-

tyään hän kääntää mopon takaisin kohti katoksen alla seisovaa joukkiota. Hän alkaa kaasuttaa heitä kohti.

Äkkiä pojille tulee kiire ja kaikki ryntäävät alta pois. Milja seisoo lamaanuneena hieman etäämmällä, eikä saa omiin jalkoihinsa mitään eloa. Hän katselee tilannetta kuin parastakin action-elokuvaa.

Vähän ennen katosta Iina todella lyö jarrun pohjaan. Pyörä lähtee hurjaan liukuun ja sora lentää. Katoksen kohdalla vauhti on jo melkein kokonaan pysähtynyt ja Iina hyppää ketterästi vauhdista pois. Kevari liukuu vielä hetken, kaatuu kyljelleen ja sammuu.

Rasmusen hämmästynyt ilme muuttuu sekunnissa rai-vokkaaksi.

– Hei, mitä hemmettiä luulet tekeväsi! hän ärjäisee ja kiirehti nostamaan mopoaan ylös.

– Joo, repikää siitä, Iina sanoo kovalla äänellä ja heittää poikajoukkoon ylimielisen katseen.

Samalla hän ottaa Miljan käsikynkkään ja he lähtevät puolijuoksua pois, takaisin kohti kaupungin keskustaa. Heti kun he pääsevät ensimmäisen mutkan taakse, poikien silmien ulottumattomiin, he molemmat repeävät hervotomaan nauruun. Milja pyyhkii vesiä silmistään.

– Miten sä osait ajaa sillä? hän saa soperreltua naurunsa lomasta.

Iinan kädet tärisivät adrenaliiniryöpystä.

– No en mä tiedä! Mä oon vaan yhden kerran ajanut serkun tossumopolla maalla!

– Siis se keuliminen ja kaikki! Milja kikattaa. – Mutta olisit voinut silti sen pyörän vähän nätimmin palauttaa. Oliko pakko kaataa se?

– Se nyt oli täysi vahinko! Tuo vehje oli tehokkaampi kuin tajusinkaan ja se etupyörä vaan hyppäsi pystyyn! Luulin jo, että kaadun, mutta onneksi on tullut ratsastettua pystyyn hyppäävillä hevosillakin, Iina nauraa. – Ja lopun mokasin. Yritin jarruttaa samalla lailla kuin Rasmus, mutta sehän lähti ihan käsistä! Hyppäsin vaan äkkiä pois ennen kuin kaaduin sen pyörän mukana, Iina hihittää.

Koko matka takaisin kaupunkiin on hysteerisen hauska heidän kerratessaan poikien ällistyneitä ja kauhistuneita ilmeitä, kunnes Milja ehdottaa:

– Mentäiskö vaikka Heseen syömään? Mulla on sen verran kolikoita, että voitais ostaa ainakin pehmikset.

– Joo, mennään vaan, Iina suostuu.

Hampurilaispaikka on täynnä nuoria. Se ei ole yllättävää, sillä lauantai-iltaisoin ei heidän ikäisillään ole oikein muutakaan paikkaa minne mennä. Milja käy tilaamassa molemmille pehmikset ja he istuvat vapaaseen pöytään.

– Katso keitä tuolla nurkkapöydässä on, Iina supattaa.

Siellä istuvat heidän luokkalaisensa tanssijatytöt: Karo, Ninni, Suski ja Vilma. Tytöt kikattelevat ja näpräävät puhelimiaan.

– Mä en kestä niitä. Ne on niin neitejä, Iina kritisoi. – Katso nyt. Ne on meikanneetkin kuin olisivat jonnekin linnanjuhliin menossa ja me ollaan vaan Hesessä.

Milja vilkaisee silmäkulmastaan tyttöjä. Ovathan he kauniita ja meno päällä. Ei ihme, että he ovat aina huomion keskipisteenä ja jopa yhdeksäsluokkalaiset viihtyvät heidän seurassaan, Milja miettii.

Ravintolan ovi käy ja Rasmuksen jengi saapastelee myös sisään. Iina ja Milja istuvat melko lähellä ovea, ja heti hei-

dät huomattuaan Rasmus ottaa nenästään kiinni ja kävelee ohi naamaansa nyripistellen. Samoin tekee koko kopla, paitsi Aki, joka kulkee viimeisenä.

Milja olisi voinut vaikka vanna, että nopeasti heitä vilkaistuaan Aki jopa hymyili heille. Mitähän se oli tarkoittavinaan, Milja pohtii.

Pojat käyvät ostamassa limut ja liittyvät Karon, Ninnin, Suskin ja Vilman seurueeseen. Tyttöjen kikatus jatkuu entistä villimpänä.

– Tää paikka on täynnä aika rasittavaa sakkia! Soita isälles, että me halutaan kotiin. En kestä katsella noita enää sekuntiakaan! Iina sanoo Miljalle määrällävästi.

Milja myöntyy ja soittaa kotiin. Isä lupaa lähteä heti.

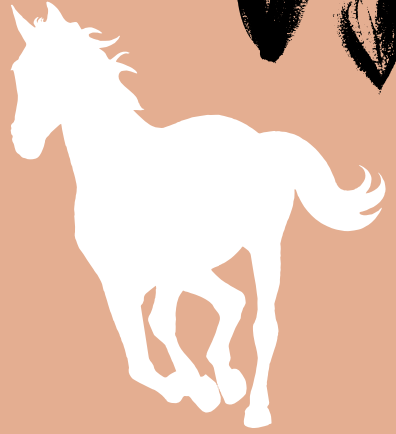
Matkalla kotiin Milja ja Iina istuvat hiljaa. Heidän yrityksensä päästä uusiin porukoihin meni pahasti mönkään. Sen sijaan he ovat varmasti päätyneet Rasmuksen jengin mustalle listalle, ja se ei voinut olla hyvä asia. Lisäksi poikien selvä halveksunta kertoi kaikille muillekin paikallilijoille, ettei Iinan ja Miljan seura todellakaan ollut toivottavaa.

Milja miettii myös mitä heidän ja muiden tyttöjen välillä on tapahtunut. Ala-asteella kaikki luokan tytöt leikkivät vielä mielellään toistensa kanssa, mutta yläasteen alettua Karo ja muut tanssijat muodostivat oman pienen ryhmänsä. Iina ja Milja olivat aina olleet toistensa parhaat kaverit, mikä johtui ehkä samasta harrastuksesta. Luonteiltaanhan he olivat kuin yö ja päivä. Loput neljä tyttöä heidän luokallaan olivat aika hiljaisia ja keskittyivät lähinnä saamaan hyviä numeroita koulusta. Toisin sanoen, he lukivat paljon. Milja oli kuullut joskus toisten kutsuvan heitä nörttijengiläisiksi.

Siihen jengiin Milja ei nähnyt sopivansa, mutta toivoi, että hänellä riittäisi jostain enemmän lukuintoa. Milja ei ainakaan voinut kutsua itseään hikipingoksi. Kevään koeviikot ahdistivat häntä jo valmiiksi. Milja piti itseään ihan hyvänä oppilaana, mutta joutui silti lukemaan kokeisiin tosissaan. Hänelle ei todellakaan tipahtanut hyviä numeroita helpolla ja tänä keväänä niiden saaminen olisi ehdottoman tärkeää. Jos hän onnistuisi hyvin koulussa, voisi edessä olla kaikkien aikojen paras kesäloma.

Miljaa ottavat päähän vanhempiensa ainaiset ehdot. Tälläkin kertaa ne saattaisivat pilata upean hevoskesän toteutumisen.

Uusi sarja hevostyttöistä

Milja rakastaa hevosia. Paras ystävä Iina-kin on hevoshullu ja tyttöjen kesäloman kohokohta on oman hevosen vuokraus kuukaudeksi. Koulussa heppatyöt eivät ole suosittuja – söpö ruskeasilmäinen Akikin tuntuu huomaavan vain tanssia harrastavat tytöt. Kun pojat yllättäen haluavat kesällä tulla kokeilemaan ratsastusta, on Milja onnensa kukkuloilla. Mutta vierailusta alkaa tapahtumien vyöry, jollaista Milja ei olisi voinut kuvitella edes pahimmissa painajaisissaan.

Kuinka monta yllätystä yhteen hevoskesään voi mahtua?

Anna-Riikka Sairio (s. 1986) on harrastanut ratsastusta 6-vuotiaasta asti. Hänellä on pihapiirissään talli, jossa asustavat oma hevonen ja poni.

N84.2

ISBN 978-951-0-42331-8

www.wsoy.fi

Kannen kuvat: Istockphoto

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

